

Arrest

nr. 98 499 van 7 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. SAMPERMANS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U, (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn, afkomstig uit Kabul. U verklaart 22 jaar oud te zijn en te zijn geboren in 1990 in het dorp X, Qarabagh district in de provincie Kabul, waar u altijd hebt gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U bent niet gehuwd en hebt geen kinderen. U bent alleen naar België gekomen. Uw beide ouders en broer en twee zussen verblijven op dit moment in Qarabagh in Afghanistan. U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de familie van een meisje uit uw dorp [op wie] u verliefd was. U vreest binnen deze context voor uw leven. Na uw opleiding aan het Lycee Abdul Wakil Shahid in Qarabagh en een bijkomende cursus Engels in het Daud Kaka Instituut eveneens in Qarabagh, begon u in 2006 te werken als beveiligingsagent en later als kok bij Al Watan Construction Company in Sherpur. U deed dit werk ongeveer 3 jaar in het totaal. Op een dag kwam u thuis van uw werk op een donderdag. U kleepte zich

om om naar de moskee te gaan en ook om het meisje [op wie] u verliefd was even te zien op straat. Net op het moment dat u met haar sprak en haar hand vasthield, kwamen haar broer en diens vriend voorbij. U liet haar hand onmiddellijk los en liep weg en diezelfde dag nog vertrok u richting Kabul om bij uw oom te gaan wonen. 's Avonds kreeg u telefoon van uw vader dat Sardar, de broer van het meisje, bij uw familie langs was geweest om te vragen naar u. Uw vader werd geslagen en ze vertrokken met de boodschap dat ze u niet met rust zouden laten. De volgende ochtend belde uw vader u terug op om te vragen waar dit over ging, maar u vertelde hem dat u het meisje gewoon hielp met water dragen. Uw vader vertelde u op dat moment echter dat het meisje vermoord werd door haar broer en dat het absoluut niet veilig was voor u om terug te keren naar huis. U sprak erover met uw oom en hij regelde iets met zijn vriend zodat u enkele dagen in Kote Sanghi in Kabul kon blijven. U vernam via uw neef dat de familie van het meisje u ook wilde vermoorden en samen met haar wilde begraven. Uw vader was intussen zeer kwaad op u want door dit hele incident had hij een slechte naam en reputatie verkregen in het dorp. Zowel hij als uw oom die ook mullah was wilden dat u u zou overgeven aan de familie van het meisje omdat zij niet wilden dat deze problemen op de hele familie zouden terechtkomen. Op aandringen van uw moeder deed uw vader echter een laatste poging tot bemiddeling met de familie van het meisje maar zij gingen niet akkoord en aanvaardden niets van geld of grond. Ze eisten dat u op dezelfde manier zou sterven als hun dochter. Na deze bemiddelingspoging tekende uw vader samen met de vertegenwoordigers van de stammen van het dorp een brief dat, indien u zou terugkeren, hij u, zijn zoon, zou uitleveren aan de familie van het meisje. Op dat moment heeft u beslist dat u niet langer in Afghanistan kon blijven en bent u vertrokken om in Europa bescherming aan te vragen. U ontvluchtte Afghanistan op 10 augustus 2009. U kwam in België aan op 18 april 2011 en vroeg de daaropvolgende dag asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u bedreigd en vervolgd te zullen worden door de familie van het meisje [op wie] u verliefd was. U vreest hierbij voor uw leven. Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), uitgereikt in het district Qarabagh, een appreciatiebrief van het bedrijf Al Watan Construction en uw CV opgesteld in het Engels."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

"Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde, is omdat de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan onvoldoende aannemelijk en weinig geloofwaardig overkomen. Uw gegronde vrees voor een persoonlijke en doelgerichte vervolging bij terugkeer naar Afghanistan is dan ook weinig overtuigend en wordt onvoldoende aangetoond. Volgende cumulatie van vage, weinig waarschijnlijke, onvoldoende overtuigende en bijgevolg weinig geloofwaardige elementen in uw verklaringen met betrekking tot het incident dat de directe aanleiding vormde voor uw vlucht uit Afghanistan, ondermijnen op fundamentele wijze uw gegronde vrees voor vervolging bij een actuele terugkeer naar Afghanistan. In eerste instantie zijn er uw verklaringen over het meisje uit uw dorp op wie u verklaart verliefd te zijn. Hier komt het vreemd over dat u heel wat gedetailleerde informatie kan geven over haar familie, bijvoorbeeld over het werk van haar vader en broers (CGVS, p. 15), maar dat wanneer u gevraagd wordt meer over haar persoonlijk te vertellen, dat uw verklaringen dan eerder vaag en weinig doorleefd overkomen. Wanneer u gevraagd wordt meer over haar persoonlijkheid te vertellen, wat voor iemand zij is voor u, antwoordt u eerder weinig geïnteresseerd 'wat voor bijzonders u moet vertellen' (CGVS, p. 16). Als u dan gevraagd wordt bijvoorbeeld iets meer over haar karakter te vertellen, over waarom u haar leuk vindt en met haar begon te praten, komt uw antwoord ontwijkend en heel weinig doorleefd over. U kan alleen vertellen dat ze van dezelfde straat was en dat u haar hielp met water dragen naar huis en dat u na een maand wat praten met haar verliefd was op haar (CGVS, p. 16). Als u dan nog een keer de vraag gesteld wordt of u niets meer persoonlijk over haar kan vertellen, over het meisje [op wie] u verliefd was, over wat voor iemand zij was voor u, antwoordt u opnieuw ontwijkend dat u telkens maar 4-5 minuten met haar sprak en dat zij dan direct naar huis moest want dat ze bang was van haar ouders (CGVS, p. 16). Het feit dat u nagenoeg niets spontaan en concreet kan vertellen over de persoonlijkheid of het karakter van het meisje op wie u verklaart verliefd te zijn, trekt de geloofwaardigheid van wat u

hier vertelt ernstig in twijfel. Bovendien kan hierbij ook opgemerkt worden dat u nergens in uw verklaringen dit meisje uit uw dorp bij naam noemt. Indien u werkelijk verliefd op haar was zou toch logischerwijze van u verwacht worden dat u haar spontaan bij naam zou noemen als u over haar vertelt. Ook als u gevraagd wordt waarover u dan met haar sprak wanneer jullie telkens afspraken, komen uw verklaringen weinig concreet over. U herhaalt opnieuw dat jullie telkens maar 5 minuten spraken en dat jullie gewoon kleine verhaaltjes over de liefde aan elkaar zouden hebben verteld (CGVS, p. 16-17). Als u dan gevraagd wordt of jullie ooit over trouwen of concreet over de toekomst spraken met elkaar, blijft uw antwoord opnieuw weinig concreet. U herhaalt gewoon nog een keer dat de tijd daarvoor te kort was en dat jullie de kans niet kregen daarover te praten (CGVS, p. 18). Het enige wat zij u daarover zou gezegd hebben was dat het jammer was dat u gestopt was met school want dat nu haar vader misschien niet akkoord zou gaan als u haar hand zou vragen aangezien u ongeschoold was (CGVS, p. 18). Als u dan gevraagd wordt of jullie nog over andere dingen spraken, stelt u eerder vaag 'niet zo echt' (CGVS, p. 18). Bovendien kan hierbij ook opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u noch het meisje ooit geprobeerd hebben het onderwerp 'huwen' te bespreken met jullie beide families. Als u gevraagd wordt of u met haar wilde trouwen, stelt u overtuigd 'ja' (CGVS, p. 16). Maar als u dan gevraagd wordt waarom u er dan nooit met uw ouders over gesproken hebt, waarom u nooit geprobeerd hebt dit onderwerp aan te kaarten, kan u alleen maar antwoorden dat dat in Afghanistan in jullie cultuur niet kan besproken worden met uw ouders (CGVS, p. 16). U voegt er vervolgens wel aan toe dat de jongen het soms wel kan vertellen maar het meisje niet (CGVS, p. 16). De vraag stelt zich dan ook dat als u echt verliefd was op dit meisje en met haar wilde trouwen, waarom u dan nooit ook maar een poging heeft gedaan om erover te praten met uw ouders. In het licht van de bovenstaande observaties kan vastgesteld worden dat uw verklaringen overtuigingskracht ontberen. Een tweede opmerking heeft betrekking op uw verklaringen over wat er die dag van het incident waarbij jullie betrappt werden door de broer van het meisje precies gebeurd zou zijn. U stelt dat u met haar aan het praten was achter de bocht in jullie straat terwijl u haar hand vasthield en dat net op dat moment haar broer en diens vriend voorbij kwamen. U zou haar hand onmiddellijk hebben los gelaten en zijn weggevlucht (CGVS, p. 18). Als u dan gevraagd wordt of u weet wat er dan verder gebeurde en of u nog achterom keek naar wat er verder met het meisje gebeurde, antwoordt u dat u gewoon wegliep en dat u nergens naar hebt gekeken (CGVS, p. 18). Wanneer u dan vervolgens gevraagd wordt of u niet nog probeerde op de één of andere manier contact op te nemen met het meisje om te horen hoe het met haar ging en hoe het verder verlopen was met haar, stelt u van niet want dat u meteen naar Kabul vertrok en dat zij in jullie dorp bleef (CGVS, p. 18). Hier komt het vreemd en weinig plausibel over dat u ten eerste, hoewel u doorheen heel het interview verklaart verliefd te zijn op haar en met haar te willen huwen, op dat moment gewoon van haar weg bent gelopen zonder stil te staan bij de gevolgen voor haar en zonder ook maar achterom te kijken en ten tweede dat u niet op ook maar enige manier zou geprobeerd hebben haar nog te bereiken die dag om te informeren naar de situatie. U verklaart vervolgens dat u de volgende dag telefonisch vernam via uw vader dat het meisje diezelfde avond nog werd vermoord door haar broer in jullie dorp (CGVS, p. 19-20). Maar wanneer u dan meer specifieke vragen worden gesteld over deze moord, kan u nagenoeg niets van concrete duiding hierbij geven. U verklaart dat heel het dorp op de hoogte was van wat er was gebeurd en dat het overal werd doorverteld (CGVS, p. 19), maar als u dan gevraagd wordt te vertellen wat er concreet gebeurde die avond, kan u alleen maar vertellen dat het enige wat u weet is dat ze vermoord werd door haar broer (CGVS, p. 20). U weet er verder niets over, hoe, waar of wanneer het juist gebeurde en u zou er verder ook niets over hebben gevraagd aan uw vader of aan iemand anders (CGVS, p. 20). Hier komt het toch vreemd en weinig plausibel over dat u niet meer nieuwsgierig en betrokken was bij het lot van het meisje [op wie] u verliefd was en met wie u wilde huwen en dat u, hoewel iedereen op de hoogte bleek, hier niemand ook maar verder iets van concrete informatie over zou gevraagd hebben. Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen. In derde instantie zijn er uw verklaringen over de aard van de relatie die u had met dit meisje en wat de gevolgen hiervan dan waren voor jullie beide. Als u deze vraag letterlijk gesteld wordt, wat voor relatie u had met haar, stelt u dat af en toe gewoon als jullie wat tijd hadden, dat jullie dan samen zaten en met elkaar praatten, dat jullie elkaar telkens maar een paar minuten zagen en verder niets konden doen omdat jullie daar de tijd en de kans niet toe hadden (CGVS, p. 16). Even verder stelt u dat zij gewoon vermoord werd omdat jullie met elkaar aan het praten waren (CGVS, p. 16). U voegt hieraan toe dat dit binnen de Pashtoun cultuur een zeer serieus probleem is, dat je je op dat gebied niet gewoon vrij kan gedragen zoals in Europa (CGVS, p. 16). Maar als u dan verder de vraag gesteld wordt waarom u dan dit risico nam als u wist dat het gevaarlijk was en dergelijke ernstige problemen kon geven, kan u hier eigenlijk geen concreet antwoord op geven. U stelt dat u altijd goed keek dat er niemand was en dat u nooit verwacht had dat er zoiets zou gebeuren (CGVS, p. 20). Dit hoewel u even tevoren duidelijk verklaarde dat dergelijke dingen niet kunnen binnen de Pashtoun traditie in Afghanistan en dat dat ernstige problemen geeft (CGVS, p. 16). Verder kan hierbij de opmerking gemaakt worden dat het toch wel zeer verregaand, weinig aannemelijk en bijgevolg weinig

geloofwaardig overkomt dat louter omwille van deze relatie, die u hier beschrijft, de familie van het meisje hun dochter gewoon koelbloedig zouden hebben vermoord en nu ook u zouden willen vermoorden. Het komt hier weinig geloofwaardig over dat deze soort 'relatie' dergelijke verregaande gevolgen zou hebben veroorzaakt, zonder dat er voor de moord op het meisje ook maar enige vorm van overleg of bemiddeling zou zijn gepleegd tussen beide families. Wanneer u hier dan concreet naar gevraagd wordt, of de familie van het meisje niet wilde bemiddelen en waarom niet, blijft uw antwoord vaag en eerder ontwijkend. U stelt dat het echt iets heel erg[s] was en dat die broer gewoon zijn zus vermoord heeft en dat de enige oplossing voor hen nu was ook u te vermoorden en samen met haar te begraven (CGVS, p. 20). Vervolgens verklaart u dan dat er op aandringen van uw moeder verschillende pogingen werden ondernomen tot bemiddeling, ook met de raad van ouderen, maar dat de familie van het meisje geen geld of grond wilde aanvaarden (CGVS, p. 21). Hierbij kan ook nog worden opgemerkt dat het toch wel vreemd overkomt dat er verschillende bemiddelingspogingen zouden zijn geweest na de moord op het meisje en niet voordien, nadat jullie samen waren gezien op straat. Daarna zou uw eigen vader dan een document hebben ondertekend voor iedereen van het dorp dat indien u zou terugkeren dat hij u dan zou verraden en uitleveren aan de familie van het meisje (CGVS, p. 20-21). U verklaart dat uw vader dat document vrijwillig ondertekende omdat hij niets meer te maken wilde hebben met uw problemen (CGVS, p. 20). Ook hier komt het toch enigszins vreemd en weinig aannemelijk over dat een vader vrijwillig zou tekenen voor het doodvonnis van zijn zoon op basis van dergelijke beschuldigingen, omwille van enkele onschuldige momenten waarop u op straat met dit meisje zou hebben gesproken. Bovendien komt het ook zeer vreemd over dat u eerst verklaart dat uw vader toch nog verschillende bemiddelingspogingen zou hebben ondernomen met de familie van het meisje en hen geld en grond zou hebben aangeboden ter verzoening, maar dat hij dan plots zonder aarzelen vrijwillig dat document zou ondertekend hebben in het bijzijn van iedereen in het dorp. Een laatste bemerking handelt over uw verklaringen met betrekking tot recent contact dat u heeft met uw familie in Afghanistan na uw vertrek en over datgene wat u weet over de huidige situatie van uw problemen in Afghanistan. Wanneer u hier aan het begin van het interview naar gevraagd wordt stelt u nog af en toe contact te hebben met uw ouders, alsook soms met uw broer en twee zussen en met uw oom in Kote Sanghi in Kabul (CGVS, p. 13). Als u dan gevraagd wordt waarover u met hen praat, stelt u dat u gewoon vraagt naar de toestand van uw moeder want dat zij een beetje ziek en zwak is en dat u verder over niets specifiek[s] spreekt (CGVS, p. 13). Hier komt het vreemd over dat u tijdens deze telefoongesprekken niets zou vragen over de problemen die u gehad heeft en de verdere ontwikkelingen hiervan na uw vertrek uit Afghanistan. Wanneer u dan bij het einde van het interview specifiek gevraagd wordt naar wat u weet over de huidige toestand van uw problemen in Afghanistan, kan u hier niets concreet[s] over vertellen. U verklaart dat het enige waar u met uw ouders over praat is hoe het met hen gaat en dat u nooit over de problemen spreekt want dat niemand weet dat u met hen belt en dat zij anders in serieuze problemen zouden komen (CGVS, p. 21). Als u dan nog een keer de vraag gesteld wordt of u niet doorvraagt bij hen naar wat zij weten over de huidige stand van zaken van de problemen die u had, of zij u niets meer vertellen aangezien dit toch de directe aanleiding was waarom u uit Afghanistan bent vertrokken, antwoordt u dat ze u zeker zullen vermoorden als u zou terugkeren dus dat u niet wil dat ze uw familie iets zouden doen als ze zouden weten dat u met hen in contact bent (CGVS, p. 21). Uit deze verklaringen blijkt nergens dat uw familie nog iets zou gehoord hebben van de familie van het meisje na uw vertrek, wat toch wel vreemd overkomt indien zij er werkelijk op uit waren u te vermoorden. Bovendien komt het zeer vreemd en weinig logisch over dat u tijdens deze contactmomenten nooit ook maar iets zou gevraagd hebben aan uw ouders over de verdere ontwikkelingen van dit incident na uw vertrek. Uw laatste verklaring dat u hier niet over wilde praten omdat het uw familie in de problemen zou kunnen brengen als de familie van het meisje zou weten dat u nog contact had met hen, slaat hierbij op niets want u heeft hoe dan ook wel contact met hen en waarover u aan de telefoon met hen spreekt maakt hierbij geen verschil uit. Bovendien kan ook nog worden opgemerkt dat u nooit een poging ondernomen heeft om een klacht in te dienen bij de politie of om hulp, advies of bescherming te vragen voor deze problemen bij de Afghaanse autoriteiten of andere internationale organisaties (CGVS, p. 21). Na al uw verklaringen grondig te hebben bestudeerd kan samenvattend worden gesteld dat de motieven die u naar voor schuift ter staving van uw asielaanvraag in België als weinig aannemelijk en weinig geloofwaardig worden beschouwd en bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging aantonen. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet. Ter vervollediging van deze argumentatie dient ten slotte te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw werkzaamheden als beveiligingsagent en later als kok bij het bouwbedrijf Al Watan Construction Company in Sherpur niet betwist worden. Deze verklaringen hebben echter geen enkel verband met de motieven op basis waarvan u asiel aanvraagt in België en kunnen dan ook niets aan deze beslissing wijzigen. De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie eveneens niets wijzigen. Uw 'taskara' is slechts een indicatie van uw Afghaanse identiteit, dewelke hier niet betwist wordt. De overige

documenten die u neerlegt hebben louter betrekking op uw beroepsactiviteiten, dewelke hier ook niet betwist worden, en hebben dan ook in geen enkel opzicht invloed op de beslissing over uw asielrelaas. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Qarabagh te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Qarabagh werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld. (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Qarabagh geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Hij stelt dat de commissaris-generaal niet tot de ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas kan besluiten op basis van het feit dat hij zijn oprechte gevoelens voor het meisje niet kan aantonen en op basis van het feit dat hij niet veel weet over het meisje.

2.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 maart 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Pasjtoe machtig is en heeft

hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas en sluit zich hiervoor volledig aan bij de motieven van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal niet alleen heeft geoordeeld dat verzoeker nagenoeg niets kan vertellen over de persoonlijkheid of het karakter van het meisje, maar ook dat hij nooit heeft geprobeerd het onderwerp 'huwen' te bespreken met de beide families, dat hij geen details kan geven over de moord op het meisje, dat de vraag kan worden gesteld waarom verzoeker zo veel risico's nam, dat het weinig geloofwaardig is dat de 'relatie' zo'n verregaande gevolgen zou hebben, dat het vreemd is dat de verschillende bemiddelingspogingen pas na de moord op het meisje plaatsvonden, dat het weinig aannemelijk is dat een vader op basis van dergelijke beschuldigingen vrijwillig voor het doodvonnis van zijn zoon zou tekenen en dat het vreemd is dat verzoeker tijdens de telefoongesprekken met zijn familie niets zou vragen over zijn problemen en over de verdere ontwikkelingen hiervan na zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker geeft geen verklaringen voor al deze vaststellingen zodat deze onverminderd overeind blijven en de Raad ze tot de zijne neemt.

Bijgevolg kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980.

Voorts kon de commissaris-generaal op grond van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier terecht besluiten dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De Raad sluit zich ook dan aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat burgers in het district Qarabagh van de provincie Kabul op dit ogenblik geen reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit ook niet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER